

Borgmestre, der har været herinde, i hvert Fald har opfattet som et Tilbud om, at Trafikministeren vilde foreslaa 200 000 Kr. i Tilskud fra Staten mod, at de interesserede Parter gav de 100 000 Kr., hvilket er en stor Sum for de smaa Byer, der ligger der. De har taget mod Tilbudet og haaber paa, at Broen maa blive paabegyndt og de vanskelige Besejlingsforhold maa blive ændret.

I Tilknytning til dette vil jeg spørge den højtærede Minister, om han tænker paa at tage en Forhandling op med Randers—Hadsund-Banen og Aalborg—Hadsund-Banen for at bringe en Tilknytning til disse Baner i Stand. Randers—Hadsund-Banen gaar, som jeg omtalte i Fjor ved Finanslovsforslagets Behandling, ud Øst for Randers, og Gods skal fragtes paa Vogn gennem Randers ca. 1½ km. Det samme er Tilfældet med Passagerer, der kommer fra Statsbanen og skal med Randers—Hadsund-Banen og omvendt; de maa gaa gennem Randers eller leje Bil. Ved Hadsund Syd standser Banen, og saa maa man enten gaa over Broen eller ogsaa skal man over paa en anden Bane. Det gælder baade Personer og Gods, og dette Forhold bevirker, at største Parten af Godset til Hadsund, i Stedet for at blive befordret den naturlige Vej direkte fra Randers til Hadsund, bliver befordret Nord om ad Aalborg og maa befordres ca. 80 km længere med Vogn, end hvis man brugte direkte Befordring. Nu er Staten interesseret i Randers—Hadsund-Banen. Gennem sit Tilskud har den en stor Aktiekapital bundet deri og er derfor interesseret i, at den bliver rentabel. Det forekommer mig, at man burde tage dette Spørgsmaal op for at gøre Forholdet saa naturligt som muligt. Her er ikke Tale om nogen stor Bekostning, Sporene ligger fra Statsbanen til Randers—Hadsund-Banen, og Sporene ligger fra Hadsund Syd til Hadsund Station Nord. Det eneste, man skal gøre, er at lade Randers—Hadsund-Banen udgaa fra Statsbanen og gaa over til Hadsund Nord. Saa har man den naturlige Forbindelse, som er en Nødvendighed, hvis ikke Randers—Hadsund-Banen skal blive konkurreret ud af Rutebiler. Nu har man Rutebiler, som gaar ad Landevejene, som gaar gennem samme Opland som Randers—Hadsund-Banen. Det er ganske naturligt under de Forhold, fordi baade Befordring af Gods og Befordring af Personer kan ske billigere og bedre med Rutebiler end med Randers—Hadsund-Banen. Men hvis man fik Forbindelse i Stand,

føler jeg mig overbevist om, at denne Bane kunde bære sig, da den gaar gennem et virkelig godt Opland.

Det hjælper ikke, at man gør, som adskillige Amter har gjort. For at gøre Betingelserne for Banerne bedre lægger man alle de Hindringer i Vejen for Rutebilerne, man kan, paalægger dem en saa stor ekstra Afgift, at de ikke kan svare den og maa holde op at køre. Ja, enkelte Kommuner har endog nægtet dem at køre et ganske lille Stykke Vej gennem Kommunen og paa den Maade hindret Bilkørselen. Man bør ikke paa denne Maade lægge et naturligt Befordringsmiddel Hindringer i Vejen. Hvis Banerne ikke paa naturlig Grund kan konkurrere med Bilerne, maa man lade Banerne ligge og lade Bilerne køre. Der er ikke anden Vej.

Da jeg er ved Randers—Hadsund-Banen, vil jeg gerne ikke rose den højtærede Minister, men rette en lille Bebrejdelse imod ham. Den Gang Staten fik den store Aktiekapital bundet i Banen, fik den samtidig Ret til at besætte et vist Antal Pladser i Bestyrelsen, og Staten, vel sagtens den højtærede Trafikminister, har saa valgt disse tre Medlemmer. Jeg skal ikke bruge mine egne Ord om dem, men en Udtalelse, som fremkom fra en Partifælle af Ministeren, idet han sagde om denne Udnævnelse, at det syntes næsten, som om Ministeren med Villie har søgt, og som om han har haft Held til at faa fat paa de aller mest reaktionære, der var at finde paa hele denne Egn. Det var det almindelige Ønske, at i hvert Fald Funktionærerne fik en Repræsentant ind, der kunde have været taget deres Interesser. Det blev ikke Tilfældet, det blev de tre mest reaktionære Mænd, der fandtes paa Egnen, uden at man kan sige, at de samme tre Mænd er i Besiddelse af udpræget Initiativ og Handledygtighed.

Maa jeg derefter vende mig til den højtærede Kirkeminister. Jeg vil gerne i Tilslutning til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen sige, at det underer mig ikke saa ganske lidt at se den Maade, hvorpaa Menighedsraadene administrerer Kirkelovene. Ved Præstelønningslovens § 43 skete der en Ændring, som det ærede Medlem nu omtalte. Denne Ændring gaar ud paa, at der ikke ved Præstegaarde maa blive mere end 12 ha middelgod Agerjord; hvis der skal blive mere end 12 ha middelgod Agerjord, skal der i alt Fald finde en Forhandling Sted med Statens Jordlovsudvalg og haves dets Tilslutning dertil.